

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 221/2014
09.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених П.М. и П.А., због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених П.М. и П.А., адв. С.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 446/11 од 25.04.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5283/13 од 07.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 09.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.А., адв. С.С., поднет против правоснажних пресуда Вишег суда у Београду К 446/11 од 25.04.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5283/13 од 07.11.2013. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.М., адв. С.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 446/11 од 25.04.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5283/13 од 07.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 446/11 од 25.04.2013. године окривљени П.А. и П.М. оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које су осуђени на казне затвора у трајању од по осам месеци у које казне им се има урачунати и време проведено у притвору и то П.А. од 10.11.2008. до 02.04.2009. године, а П.М. од 10.06.2004. године до 04.10.2004. године.

На основу члана 196. став 1. ЗКП окривљени П.М. је обавезан да суду плати на име трошкова кривичног поступка износ од 6.000,00 динара, а применом одредбе члана 246. став 7. ЗКП од окривљеног П.М. је одузето 46,50 грама опојне дроге ..., 270,36 грама опојне дроге ... и 33,00 грама парацетамола, а применом одредбе члана 91. и 92. КЗ од окривљеног П.М. је одузета и имовинска корист прибављена извршењем дела у износу од 790 еура.

Истом пресудом на основу члана 354. тачка 3. ЗКП према окривљеном П.А. одбијена је оптужба за извршење кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ и применом одредбе члана 80. КЗ према истом окривљеном изречена је мера безбедности одузимање пиштоља марке ... модел ..., калибра ... мм, фабрички број ... са оквиrom и седам комада метака калибра ... мм.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5283/13 од 07.11.2013. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и браниоца окривљених П.А. и П.М., адвоката С.С. и браниоца окривљеног П.М., адвоката В.М.Г. и пресуда Вишег суда у Београду К. 446/11 од 25.04.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљених П.М. и П.А., адв. С.С., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП односно члана 368. став 1. тачка 10. и 11. став 2. старог ЗКП у вези члана 178. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде или пак исте преиначи и окривљене ослободи од оптужбе.

Након што је поднет захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.А., адв. С.С., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.А., адв. С.С. је неоснован.

Неосновано бранилац окривљеног П.А. у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (368. став 1. тачка 10. у вези члана 178. став 1. старог ЗКП) јер се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, то јест „на исказу полицијског инспектора на околности шта му је рекао отац окривљеног, када га је овај испитивао о његовом сину“.

Наиме, из списка предмета произилази да је првостепени суд извео доказ саслушањем сведока – радника Одељења за сузбијање наркоманије и кријумчарење дроге В.М., пред истражним судијом као и на главном претресу и између осталог и на исказу овог сведока утврдио чињенично стање.

По налажењу Врховног касационог суда тиме што је првостепени суд побијану пресуду засновао и на исказу сведока В.М., радника Одељења за сузбијање наркоманије и кријумчарење дрога, а који се исказ односи на сопствена сазнања, како и под којим околностима су извршили претрес куће у којој је живео окривљени П.А., а којом приликом су пронашли супстанцу која представља опојну дрогу, није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, како се неосновано наводи у поднетом захтеву.

Наиме, исказ наведеног сведока који се односи на сазнања од оца окривљеног П.А. (да П.А. није код куће и да живи у посебном делу куће), није везан за околности извршења кривичног дела које је сведок сазнао од оца окривљеног, јер је предметна опојна дрога нађена након извршеног претреса подрума куће, који су извршила овлашћена лица, а не на основу сазнања која су добили од оца окривљеног, па су супротни наводи захтева оцењени неоснованим.

Такође другостепени суд није учинио наведену повреду закона када је одбио жалбу браниоца окривљеног и потврдио првостепену пресуду, а законитост првостепене пресуде испитао је у складу са одредбом члана 604. став 1. ЗКП, који законик се примењује од 01.10.2013. године, дакле и у време одлучивања о жалбама, па је тако законитост првостепене пресуде и поступка који је претходио њеном доношењу ценио по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09, 76/10) који је био на снази у време одржавања главног претреса и доношења првостепене пресуде у овој кривичној ствари.

Стога, по налажењу Врховног касационог суда, побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 10. и став 2. у вези члана 178. став 1. старог ЗКП), а која је истакнута у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног П.А.

Надаље, као разлог за подношење захтева бранилац окривљеног П.А. наводи и повреду одредаба члана 438. став 2. тачка 2. и 3. ЗКП (односно 368. став 1. тачка 11. и став 2. старог ЗКП) чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка да је „изрека пресуде потпуно нејасна из које се не може закључити на које се кривично дело односи“, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног П.А. у односу на повреду из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци под I пресуде.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.М., адв. С.С., у смислу члана 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев неблаговремен.

Наиме одредбом члана 487. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 121/12), прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако није поднет у року из члана 485. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреде тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1. и 4. и тачка 7. до 10. став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3, члан 441. став 3. и 4.) учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, обзиром на одредбу члана 71. тачка 5. Законика о кривичном поступку.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 5283/13 од 07.11.2013. године окривљени П.М. примио 31.12.2013. године, а да је захтев бранилац окривљеног поднео 05.02.2014.године, дакле након протека рока од 30 дана који је прописан одредбом члана 485. став 4. Законика о кривичном поступку, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених одбацио као неблаговремен, јер је поднет након законом прописаног рока.

Са изнетих разлога, а на основу члана 487. став 1. тачка 1. ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци под II пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.